

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **VELKÁ PECKA s.r.o.**, IČ: 030 24 130
sídlem Sokolovská 100/94, 186 00 Praha 8 - Karlín
zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, sp. zn. S3-2022-358, č. j. 7957/1.30/23-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, sp. zn. S3-2022-358, č. j. 7957/1.30/23-4 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný změnil výrok I. písm. e) rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu (dále též „*správní orgán I. stupně*“ nebo „*oblastní inspektorát práce*“) ze dne 14. 6. 2023, č. j. 16207/3.30/22-12 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že slova „*dle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti*“ se nahrazují slovy „*dle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona č.*

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023“ a ve zbývajícím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně se rovněž domáhala zrušení prvostupňového rozhodnutí.

2. Ve správním řízení byla žalobkyně mimo jiné uznána vinnou přestupkem uvedeným v ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 453/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále také jen „ZoZ“), kterého se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 ZoZ, osmi osobám.
3. Za přestupky byla žalobkyni v souladu s ust. § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“) a podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) ZoZ uložena pokuta ve výši 2 500 000 Kč.
4. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí uložil prvostupňový orgán žalobkyni nahradit náklady správního řízení v částce 1 000 Kč.

II. Žalobní body

5. Námitky žalobkyně uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
6. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající ve vnitřní rozpornosti. Žalovaný nelogicky a bez bližšího odůvodnění konstatuje, že pro vyvození znaku ekonomické závislosti není rozhodná nominální výše poskytované odměny. Na druhou stranu odůvodňuje naplnění tohoto znaku závislé práce právě výší částek, které kurýři žalobkyni za poskytnutí služeb na základě rámcových smluv o přepravě fakturovali.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný se dostatečně nezabýval zjištěním, zda činnost vykonávaná kurýry znaky závislé činnosti naplňuje, a věc nesprávně právně posoudil.
8. Podle názoru žalobkyně pojem „závislá práce“ je nutno vykládat v intencích významu pojmu „závislá činnost“ ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Pojem „závislá činnost“ je totiž pojmem širším a v tomto smyslu nadřazeným pojmu „závislá práce“.
9. Podle názoru žalobkyně je třeba rozlišovat mezi (i) činnostmi, které mohou být provozovány výlučně jako nezávislá činnost, (ii) činnostmi, které jsou ryze závislé a (iii) činnostmi tzv. „obojetné“ povahy, které lze vykonávat jak v pracovním poměru, tak jako samostatně výdělečnou činnost. Kurýry lze bezesporu zařadit do kategorie menších živnostníků. Předmět činností poskytovaných kurýry pak spadá do takzvaných obojetných činností. Přepravu, kterou kurýři zajišťovali pro žalobkyni na základě spolupráce mohou vykonávat osoby jak jako osoby samostatně výdělečně činné (tedy jako nezávislou činnost), tak také v pracovním poměru (tedy jako závislou činnost). Žalovaný v obecné rovině sice souhlasí s tím, že činnost kurýrů může být poskytována jako závislá i nezávislá činnost, avšak v řešeném případě nesprávně uzavřel, že byly naplněny kumulativně všechny znaky závislé práce.
10. Činnost, kterou pro žalobkyni vykonávali kurýři, nenaplňuje znaky závislé práce. Tato činnost proto nemusela být vykonávána v základním pracovněprávním poměru. V takovém případě bylo zcela na vůli žalobkyně a jednotlivých kurýrů, jaký vztah mezi sebou uzavřou a jaký smluvní typ si k tomuto účelu zvolí. Žalobkyně a kurýři mezi sebou uzavřeli rámcové smlouvy o přepravě, což zcela odpovídá zásadě smluvní volnosti ovládající občanského i závazkového obchodního práva.
11. Podle názoru žalobkyně jsou definičními znaky závislé práce:
 - a) soustavnost,
 - b) osobní výkon práce,
 - c) vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

d) osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli.

12. Co se týká prvního znaku závislé práce, služby nebyly poskytovány soustavně. Uzavřením rámcové smlouvy o přepravě se obchodní partner (dále jen „kurýr“) nezavázal k pravidelnému poskytování služeb ani k poskytování služeb v určitém rozsahu. Povinnost provést přepravu ze strany kurýra vznikla až okamžikem akceptace objednávky a uzavřením dílčí smlouvy. Kurýři uzavírali dílčí smlouvy zcela dobrovolně a mohli si sami dle svého uvážení zvolit, zda je vůbec uzavřou, popř. ve které dny a jak dlouho budou činnost přepravy vykonávat. Pokud si kurýr nevybral z možností spolupráce na základě objednávky, pak ji jednoduše neakceptoval a dílčí smlouvu neuzavřel, za což nebyl sankcionován. Žalobkyně v řízení o přestupku prokázala, že kurýři poskytovali služby žalobkyni nepravidelně a že rozsah služeb poskytnutých jednotlivými kurýry v rámci šetřeného období byl rozdílný. Soustavnost výkonu činnosti nezakládala ani skutečnost, že rámcové smlouvy o přepravě byly uzavírány na delší dobu, obvykle na dobu jednoho roku. Rámcová smlouva o přepravě sama o sobě nezakládala povinnost dílčí smlouvu uzavřít. Pokud by se naopak jednalo o činnost, resp. závislou práci, musela by dát žalobkyně svému zaměstnanci pokyn k přepravě zásilky a zaměstnanec by byl povinen tento pokyn splnit. Pokud by pokyn nesplnil, bylo by takové jednání ze strany zaměstnance považováno za porušení jeho pracovních povinností, které ve větším měřítku může vést až k ukončení pracovního poměru. Dlouhodobá povaha činnosti ve vztahu k jednomu subjektu není atributem závislé práce. Žalovaný přehlíží, že obchodní vztahy jsou dlouhodobého charakteru zcela běžně.
13. Kurýři neměli povinnost vykonávat činnost na základě dílčích smluv osobně. V čl. 7.4.4. a čl. 7.5.9. rámcové smlouvy o přepravě bylo výslovně umožněno poskytovat přepravní služby prostřednictvím subdodavatele. Skutečnost, že sjednání subdodavatele bylo podmíněno písemným souhlasem žalobkyně, nemění nic na tom, že kurýři neměli povinnost sjednanou činnost vykonávat osobně. Požadavek předchozího písemného souhlasu žalobkyně není v tomto typu obchodních vztahů nikterak nestandardní. Žalobkyně odpovídá za své závazky ve vztahu ke svým dalším kurýrům a ke svým zákazníkům. Stejně tak je žalobkyně subjektem některých veřejnoprávních povinností, jejichž plnění je povinna zajistit i u kurýrů (například hygienické předpisy pro skladování a dovoz potravin apod.). Žalobkyně proto měla zájem na tom, aby jí byly poskytovány služby sjednané kvality. S touto skutečností se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, když na straně 22 napadeného rozhodnutí připustil, že i v obchodněprávních vztazích objednatel podrobuje poskytnutou službu kontrole, míra této kontroly však dle něj není bezbřehá. Žalovaný žádným způsobem neodůvodnil, z jakého důvodu by požadavek předchozího písemného souhlasu k poskytnutí služby subdodavatelem kurýra měl v tomto směru představovat překročení takové míry kontroly, která by měla svědčit o povinnosti kurýrů poskytovat na základě rámcových smluv o přepravě tyto služby osobně.
14. Kurýři nevykonávali činnosti ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, tento vztah nemůže být dovozován ze systému smluvních pokut. Utvrzení závazku prostřednictvím smluvních pokut je v závazkovém vztahu standardní a tento institut je využíván téměř vždy. Naopak v oblasti pracovního práva není možné institut smluvních pokut využít. Sjednáním smluvních pokut se žalobkyně snažila bránit před porušením významných smluvních povinností ze strany kurýrů, jejichž porušení by mělo citelný negativní dopad na naplnění podnikatelského záměru žalobkyně a plnění jejích podnikatelských závazků. Zejména pak na její schopnost garantovat splnění svých závazků v souladu se smluvními povinnostmi vyplývajícími ze smluv uzavřených s jejími klienty, ale i její schopnost plnit povinnosti, které jí ukládají právní předpisy (hygienické či potravinářské předpisy apod.). Smluvní pokuty sjednané v rámcové smlouvě o přepravě si smluvní strany sjednaly pro případ, že přepravní služby nebudou poskytovány řádně a včas, a to na základě své svobodné vůle.
15. Kurýři nebyli na žalobkyni osobně či hospodářsky závislí. V prvostupňovém rozhodnutí se inspektorát pokusil otázku osobní či hospodářské závislosti kurýrů na žalobkyni podřadit pod znak nadřízenosti žalobkyně a podřízenosti kurýrů. Znak osobní či hospodářské závislosti kurýrů na žalobkyni jako znak závislé práce je však znakem samostatným. Jako samostatný znak měl být tedy

v průběhu přestupkového řízení taktéž komplexně posuzován, což nebyl. Žalovaný se s touto námitkou žalobkyně v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal. Žalovaný se tedy ztotožnil s chybnými závěry inspektorátu, když na straně 20 napadeného rozhodnutí odkázal na závěry na stranách 91 a 92 prvostupňového rozhodnutí, z nichž má být údajně patrné, že se inspektorát práce naplněním tohoto znaku závislé práce dostatečně zabýval. Kurýři mohli poskytovat bez omezení přepravní služby nebo jakékoli jiné služby i pro jiné subjekty. Někteří kurýři v rozhodném období poskytovali přepravní služby i pro jiné subjekty (digitální platformy), což výslovně sdělili též inspektorátu. Kurýr pan F. D. zajišťoval rozvoz potravin i pro jiné objednatele. Žalovaný však tuto skutečnost vůbec nezohlednil. Kurýři si mohli bez jakékoli ingerence ze strany žalobkyně svobodně zvolit jak čas, kdy začnou a přestanou činnost přepravy pro žalobkyni vykonávat, tak i přestávky v rámci výkonu této činnosti. Kurýři si sami svobodně volili, kdy budou služby poskytovat. Žalobkyně kurýry nikterak neomezovala v jakýchkoliv jiných pracovních nebo podnikatelských aktivitách, a to ani právně (např. konkurenční doložkou) ani fakticky (například vyžadováním takového objemu spolupráce, který fakticky vyloučil jinou výdělečnou aktivitu). Poskytování odměny za poskytnuté služby je typickým znakem obchodních vztahů. Pobírání odměny za poskytnuté služby nemůže v žádném případě „věrohodně prokazovat“ naplnění znaku závislé práce. Znak závislosti zde proto nemůže být naplněn.

16. Kurýři nevykonávali činnosti jménem žalobkyně. Někteří kurýři měli od žalobkyně pronajatý movitý majetek (vozidlo a/nebo telefon), který byl v některých případech označen logem žalobkyně. To však neznamená, že kurýři byli povinni být označeni logem žalobkyně. Takovou povinnost kurýři neměli. Kurýři navíc neměli v žádném případě povinnost nájemní smlouvu uzavřít a mohli služby poskytovat svým automobilem, což někteří kurýři činili. Pokud byli kurýři označeni logem „Rohlik.cz“, jednalo se o dobrovolné užívání takového označení ze strany kurýřů. Označení názvu holdingové společnosti „Rohlik.cz“ v SMS zprávě adresované zákazníkům sloužilo toliko k usnadnění identifikace zásilky ze strany koncového zákazníka a k ověření, že jde skutečně o zásilku, kterou si koncový zákazník objednal.
17. Služby nebyly poskytovány pod dohledem a dle pokynů žalobkyně. Kurýři poskytovali služby na základě svého uvážení. Žalobkyně neudělovala kurýřům v rámci poskytování služeb žádné pokyny. V průběhu přepravy zásilek své kurýry žádným způsobem nekontrolovala ani jim nedávala závazné pokyny, kterými by se měli během přepravy řídit. Rámcová smlouva o přepravě pouze upravovala povinnosti ujednané mezi žalobkyní a jejími kurýry (např. převzetí a doručení zásilek) tak, aby byl zajištěn účel těchto smluv a oboustranná spokojenost smluvních stran. Kurýři byli oprávněni se rozhodnout dle svého uvážení, jaké pořadí doručení zásilek zvolí. Jediné, co měli povinnost dodržet, byl čas doručení jednotlivých zakázek, který byl určen jako čtvrt hodinový nebo hodinový interval.
18. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vady řízení. Žalobkyně má za to, že žalovaný v odvolacím řízení zásadním způsobem porušil základní procesní práva žalobkyně, když se nezabýval žalobkyní předloženými důkazy svědčícími v její prospěch. Žalovaný konkrétně neodůvodnil, proč by nebylo možné přihlédnout k závěrečné zprávě z výzkumu názorů a postojů českých kurýřů na jejich spolupráci s digitálními platformami (dále též „zpráva“). Ze této zprávy jednoznačně vyplývá, že respondenti spolupracující s dotčenými digitálními platformami se v žádném případě necítí být skutečností, že vůči těmto platformám nevystupují v zaměstnaneckém poměru, zkrácení na svých právech. Je tak zjevné, že model spolupráce mezi žalobkyní a jejími kurýry byl nastaven tak, aby vyhovoval oběma smluvním stranám. Pokud správní orgán některý z navrhovaných důkazů neprovede, je povinen tento svůj postup náležitě odůvodnit. Tím, že žalovaný nepřihlédl k důkazu navrhovanému žalobkyní, aniž by tuto skutečnost jakýmkoli způsobem odůvodnil, porušil zásadu volného hodnocení důkazů.

III. Vyjádření žalovaného

19. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
20. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný a oblastní inspektorát práce vycházeli z řetězce důkazů (svědčících v prospěch i v neprospěch žalobkyně), které hodnotili samostatně a ve vzájemném kontextu, nevycházeli jen z jediného podkladu, přičemž zkoumali skutečný stav věci, kdy skutkové závěry byly řádně odůvodněny, jsou zcela přezkoumatelné a v souladu s ustálenou soudní judikaturou, se současným zachováním všech práv žalobkyně.
21. Ohledně *druhého žalobního bodu* žalovaný sdělil, že oblastní inspektorát práce se podrobně zabýval tím, že v projednávané věci žalobkyně umožnila jmenovaným osobám - kurýřům vykonávat závislou práci mimo pracovněprávní vztah. Oba správní orgány se v rozhodnutích dále podrobně zabývaly i smluvními vztahy mezi žalobkyní a těmito osobami v postavení osob samostatně výdělečně činných. V projednávané věci je podstatné, zda byly materiálně naplněny znaky závislé práce, a nikoliv formální právní rámec, pod kterým jsou předmětné vztahy prezentovány navenek, a to bez ohledu na skutečnost, že se jedná o tzv. činnosti „obojetné“ povahy dle daňověprávních norem a žalobkyní citované daňové judikatury.
22. Žalovaný neuzavřel, že by pobírání odměny za poskytnuté služby mělo věrohodně prokazovat naplnění znaků závislé práce, nýbrž toliko jeden z nich, a to subordinační vztah zaměstnance k zaměstnavateli. Je to žalobkyně, kdo provádí nesprávný (až tendenční) výklad toho, co Nejvyšší správní soud uzavřel pro zkoumání znaku nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, rozlišuje-li znak nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance a „znak osobní či hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli“, neboť hospodářská příčina osobní závislosti zaměstnance na zaměstnavateli objektivně prokazuje subjektivní vnímání podřízeného postavení zaměstnance.
23. Poukazuje-li žalobkyně na skutečnost, že kurýři vykonávali přepravní služby i pro jiné digitální platformy, tedy že si byli schopni samostatně zajistit příjem, pak je k tomu třeba zdůraznit, že právní kvalifikaci určitého vztahu jako závislé práce nijak nebrání, pokud pracující fyzická osoba pobírá v rozhodném období příjem rovněž od další osoby. Ostatně i zaměstnanec může mít více pracovních poměrů u více zaměstnavatelů, a tedy i např. dva pravidelné příjmy od dvou zaměstnavatelů. Žalovaný je přesvědčen, že poskytovaná odměna za práci nemusí být pro posouzení závislé práce nutně jediným příjmem, nýbrž musí být ekonomicky významným zdrojem pracovníkových příjmů. Jestliže tedy kurýři u žalobkyně dosahovali pravidelně měsíčního příjmu minimálně v částce odpovídající průměrné mzdě za rok 2021 (ne-li výše), lze podle žalovaného uzavřít, že se pro ně jednalo o ekonomicky významný příjem. Skutečnost, že jeden z kurýřů zajišťoval rozvoz potravin i pro jiného objednatele, byla v řízení žalovanému známa. Žalobkyně však nedoložila ničeho, z čehož by vyplývala pravdivost jejího tvrzení, že i ostatní kurýři vykonávali přepravní služby pro jiné digitální platformy, zejména v situaci, kdy tuto skutečnost sami kurýři negovali.
24. Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že neporušil princip volného hodnocení důkazů, neboť z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že důvodem, proč nelze k předloženým výsledkům průzkumu přihlídnout, je skutečnost, že pokud lze závislou práci vykonávat pouze v základním pracovněprávním vztahu, nemohou strany takovou činnost vykonávat v rámci jiného než vymezeného smluvního typu. Žalobkyní uváděný podklad byl součástí přípisu žalobce „DOPLNĚNÍ ODVOLÁNÍ PROTI ROZHODNUTÍ OBLASTNÍHO INSPEKTORÁTU PRÁCE PRO HLAVNÍ MĚSTO PRAHU ZE DNE 14. 6. 2023, Č.J. 16207/3.30/22-12“, ze dne 2. 2. 2024, jež byl žalovanému doručen téhož dne, v jehož obsahu žalobkyně důkazní návrh nevzniesla, a proto má žalovaný za to, že mu nemůže žalobkyně vytýkat, že se tímto návrhem nezabýval, protože žalobkyní zmíněnou judikaturu nelze považovat za přílehu.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

25. Ze správního spisu vyplývá, že dne 9. 9. 2021 zahájil oblastní inspektorát práce kontrolu u žalobkyně, a to v souvislosti s jejím pracovištěm na adrese xxx, xxx (dále jen „kontrolované pracoviště 1“). Předmětem kontroly bylo mimo jiné dodržování pracovněprávních předpisů podle zákona o zaměstnanosti, se zaměřením na umožnění výkonu nelegální práce a výkon nelegální práce. O kontrolních zjištěních byl sepsán protokol o kontrole ze dne 2. 5. 2022, č.j. 14795/3.50/21-26, v němž bylo mj. konstatováno, že osm jmenovitě uvedených osob – OSVČ vykonávalo pro žalobkyni závislou práci definovanou v ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), která může být dle ustanovení § 3 zákoníku práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, čímž umožnila jmenovaným OSVČ výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 ZoZ.
26. Na základě kontrolních zjištění a po provedeném dokazování bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobkyně mj. uznána vinnou spácháním přestupku tak, jak je popsáno v 2. bodu tohoto rozsudku a byla jí uložena pokuta ve výši 2 500 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně řádně a včas odvolala. Dne 11. 3. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým změnil výrok I. písm. e) prvostupňového rozhodnutí tak, jak je popsáno v 1. bodu tohoto rozsudku a ve zbývajícím odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

V. Soudní přezkum

27. U jednání před soudem, které se konalo 6. prosince 2024, zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě a zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.
28. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
29. Podle § 2 zákoníku práce v době spáchání přestupku
- (1) Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.*
- (2) Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*
30. Podle § 3 zákoníku práce v době spáchání přestupku *závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.*
31. Podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti v době spáchání přestupku *se pro účely tohoto zákona nelegální práci rozumí*
- (1) závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah,*
32. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti v době spáchání přestupku *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*
33. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti v době spáchání přestupku za přestupek lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), e) nebo f), nejméně však ve výši 50 000 Kč.
34. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek

NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

35. Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
36. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud k této námitce uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
37. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmito povinnostem dostál. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány *„nemají povinnost vypořádávat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
38. Ke konkrétní námitce týkající se vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, jenž se vztahuje k argumentaci žalovaného nominální výši poskytované odměny, soud uvádí, že ani z tohoto důvodu neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, potažmo vnitřně rozporné. Žalovaný v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 srozumitelně vysvětlil, že odměna sice není definičním znakem závislé práce, ale podle okolností konkrétního případu (např. výše odměny, délka poskytování odměny, neexistence finančních příjmů od jiné osoby) může být indikátorem nadřízenosti a podřízenosti jako definičního znaku závislé práce. Vzhledem k ekonomickému významu práce kurýrů pro žalobkyni (např. výše odměn, způsob odměňování, nevykonávání práce pro jiné podnikatelské subjekty), žalovaný na straně 20 a 21 napadeného rozhodnutí s odkazem na stranu 91 a 92 prvostupňového rozhodnutí řádně odůvodnil, proč v projednávaném případě shledal naplnění subordinačního znaku závislé práce.

39. Ve vztahu k *druhému žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné posouzení závislé práce.
40. V rámci tohoto žalobního bodu je stěžejní otázkou, zda došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, resp. zda lze dle skutkových okolností uzavřít, že žalobkyně umožnila zjišťovaným osobám výkon nelegální práce.
41. Stran ust. § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti je třeba vyložit pojem závislá činnost, jak ji definuje ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. Uvedené ustanovení vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 takto: „*Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.*“ (shodně ke znakům závislé práce viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2015, č. j. 2 Ads 33/2015-16, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014-41 či ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013). Nutno též dodat, že definiční znaky závislé práce jsou obsaženy pouze v ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, nikoliv však již v ust. § 2 odst. 2 – toto ustanovení zakotvuje povinnosti, které na základě výkonu práce vznikají zaměstnavateli, tedy podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. K uvedenému se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015: „*Tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znaky závislé práce, na jejím základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli prokázat.*“
42. Žalobkyně se především dovolává soukromoprávních rámcových smluv o přepravě, které měla uzavřené s tvrzenými obchodními partnery tak, jak kurýry sama označila v žalobě. Otázce konfliktu závislé práce a činnosti na základě soukromoprávní smlouvy se Nejvyšší správní soud opakovaně věnoval ve své rozhodovací činnosti. Základním východiskem je názor, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Ads 151/2015-27: „*I pokud smluvní strany uzavřou občanskoprávní či obchodněprávní smlouvu, která splňuje veškeré zákonné náležitosti, bude nutno posoudit jejich vztah jako pracovněprávní, naplňuje-li činnost realizovaná na základě takových smluv znaky závislé práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013-28).*“ Následně pak soud v témže rozsudku na tento názor navázal takto: „*Pokud správní orgány prokáží naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytuje-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, či odmítá-li zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona. Posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky, by přitom nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu (zda jsou smluvní strany vůči sobě fakticky v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů apod.).*“
43. Nejvyšší správní soud tento postoj upřesnil v rozsudku ze dne 13. 1. 2022, č. j. 4 Ads 256/2021-31, v němž mimo jiné uvedl, že pokud by se „*smluvní strany snažily zastrčit existenci pracovněprávního vztahu uzavřením občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy, je na místě posuzovat jejich soukromoprávní vztah podle jeho skutečné povahy. Při posuzování, zda dochází v konkrétním případě k výkonu závislé práce, nemůže být tedy rozhodujícím, na jakém formálním základě pracovník svou činnost provádí (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 - 28, a ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015 - 27).*“ V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Ads 225/2018 - 29, pak Nejvyšší správní soud v této souvislosti vyslovil, že „*při posouzení toho, zda došlo k naplnění tohoto ustanovení, proto není a z povahy věci ani nemůže být rozhodující, jak se vztah formálně jeví a jak byl případně mezi jeho stranami formálně upraven, ale podstatné je faktické naplnění*

podmínek výkonu závislé práce, jak jsou vymezeny v § 2 zákoníku práce (...). Při posuzování této fakticity pak nemůže být rozhodující ani to, že vůlí obou stran takového vztahu bylo založit obchodněprávní vztah (...), neboť i tento projev vůle může zastírat skutečný účel vztahu, jímž je výkon závislé práce. Nejvyšší správní soud proto nemůže akceptovat námitku stěžovatelky, týkající se omezení autonomie vůle stran takového vztahu (...), když obě strany jak při uzavírání předmětného vztahu, tak i dodatečně, tj. ve správním řízení před orgánem prvního stupně doložily prohlášení, že nejen formálně co do označení právního jednání, ale i obsahem jejich skutečné vůle bylo uzavřít a realizovat obchodněprávní vztah. To z důvodu, že ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti sleduje onu fakticitu poměrů smluvních stran, v níž lze sledovat obcházení zákona o zaměstnanosti a dalších povinností plynoucích pro obě strany z pracovněprávních předpisů. Jinak řečeno, předmětná právní úprava se vztahuje na situace, kdy smluvní strany sice uzavřely formálně obchodněprávní či občanskoprávní vztah a jejich skutečná a oboustranně shodná vůle i sledovala založení takového vztahu, pokud se však fakticky chovají tak, jako by se jednalo o vztah pracovněprávní“.

44. Soud k výše uvedené judikatuře shledává vhodným upozornit i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 12. 2023, č. j. 14 Ad 15/2023, v němž soud v obecné rovině uvedl, že „žalobkyně pomíjí podstatu činnosti Inspekce a účel zákona o zaměstnanosti, neboť tyto naplňují veřejnoprávní poslání, a to dodržování pracovněprávních předpisů (nejen) ve vztahu k zaměstnancům. Soud dodává, že současná koncepce soukromého práva je založena na oddělení od práva veřejného (§ 1 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník). Z práve uvedeného vyplývá, že správní orgány příslušné k veřejnoprávní kontrole posuzují právní vztahy především z pohledu práva veřejného, byť s přiblížením k příslušným pracovněprávním předpisům, především zákoníku práce. Správní orgány obou stupňů tudíž byly v rámci veřejnoprávní kontroly oprávněny posoudit naplnění znaků závislé práce dle soukromoprávního vymezení, nicméně toto posouzení činily materiálně, a to bez ohledu na skutečnost, jakým způsobem byly tyto vztahy formálně soukromoprávně upraveny mezi žalobkyní a jí tvrzenými subdodavateli. Jinými slovy řečeno, skutečnost, že mezi žalobkyní a předmětnými osobami není přímý smluvní vztah, je pro posouzení naplnění znaků závislé práce irrelevantní. Formální smluvní vztah, ať už existuje či neexistuje, není způsobily prokázat, že přestupek dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti nebyl spáchán, neboť podstatou zastřené pracovního vztahu jako formy výkonu nelegální práce je právě to, že formální úprava soukromoprávního vztahu neodpovídá jeho skutečnému obsahu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 Ads 60/2021-41).“
45. Z výše citované judikatury vyplývá, že je třeba zhodnotit skutkové okolnosti z hlediska toho, zda je závěr správních orgánů o spáchání správního deliktu dostatečně podložen. Z napadených rozhodnutí a správního spisu by mělo tedy jednoznačně vyplývat, že na základě zjištěných skutečností byly naplněny všechny znaky závislé práce, a rovněž, že se správní orgány zabývaly i dostatečně smluvním vztahem mezi žalobkyní a konkrétními osobami, zde kurýry.
46. Soud již uvedl výše, že je třeba naplnit všechny znaky závislé práce: zaměstnanec osobně (1. podmínka) a soustavně (2. podmínka) vykonává práci jménem zaměstnavatele (3. podmínka) a podle jeho pokynů (4. podmínka), přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu (5. podmínka).
47. Z protokolu o kontrole ze dne 2. 5. 2022, č. j. 14795/3.50/2126 jednoznačně vyplývá, že zjištěné osoby vykonávali práci osobně (jednotlivé činnosti vykonávané konkrétními kurýry popsal správní orgán I. stupně na straně 80 a násl. prvostupňového rozhodnutí), což odpovídá výpovědím těchto osob, které popsaly, jakou činnost pro žalobkyni vykonávaly, resp. popsaly průběh pracovního dne jimi vykonávaný.
48. Nutno poznamenat, že žalobkyně nerozporuje, že by kurýři vykonávali práci osobně, nýbrž že neměli povinnost vykonávat činnost osobně, neboť podle čl. 7.4.4. a čl. 7.5.9. rámcové smlouvy o přepravě bylo výslovně umožněno poskytovat přepravní služby prostřednictvím subdodavatele. Podle čl. 7.4.3. rámcové smlouvy o přepravě věcí měl kurýr povinnost vykonávat přepravu zásilek osobně. Kurýr není oprávněn zajistit přepravu zásilky prostřednictvím jiných osob („subdodavatel“) bez předchozího písemného souhlasu žalobkyně. Jak již bylo uvedeno, pro posouzení znaků závislé práce je rozhodující faktický stav, nikoliv právní. Ačkoliv rámcová

smlouva možnost využití subdodavatele proti písemnému souhlasu žalobkyně připouštěla, kurýři fakticky vykonávali práci osobně, což je podloženo především protokolem o kontrole, jehož součástí jsou i kontrolní zjištění zahrnující ústní sdělení jednotlivých kurýrů, konkrétně označených ve výroku I. písm. e) prvostupňového rozhodnutí. Osobní výkon práce vyplývá právě ze sdělení těchto kurýrů, kdy např. D. P. popsal pracovní den tak, že „ráno od 5:30 hod. do 8:30 hod. se řidič dostavil do skladu (začátek pracovního dne si zvolí sám), vyzvedl si od technika, který má na starosti vozový park, klíče od auta (auta mají jednotné firemní označení, polep objednatel Rohlík.CZ) s telefonem a platebním terminálem, přihlásil se do aplikace, a od dispečera dostal zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převzal na rampě a odvezl k zákazníkovi.... v autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnance ani subdodavatele řidič nemá. Povinné ručení a pohonné hmoty zajišťuje kontrolovaná osoba, stav vozu si kontroluje každý řidič při jeho převzetí. Vozidlo se nepoužívá pro soukromé účely ani pro soukromé zakázky řidiče pod smluvní pokutou.“ Obdobně popsal pracovní den i ostatní řidiči, např. M. S. uvedl mj., že „s kontrolovanou osobou měl uzavřenu rámcovou smlouvu o přepravě věcí na dobu neurčitou... dále měl uzavřenu smlouvu o pronájmu a užívání vozidla a mobilního telefonu, dle které kontrolovaná osoba jako pronajímatel umožňuje OSVČ jako nájemci dočasně přenechat vozidlo a mobilní telefon k užívání za odměnu pronajímateli, který je oprávněn kontrolovat způsob a užití pronajatých vozidel, např. monitorovat jejich polohu, spotřebu pohonných hmot, a rovněž kontrolovat způsob a užití pronajatého mobilního telefonu.... auto se po vyřízení zakázek vrací pronajímateli spolu s mobilním telefonem a platebním terminálem, další den se vrácené věci opět vyzvednou. Pokud má v bloku zakázek rezervováno více dní, automobil vrací až po vyřízení zákaznického bloku. V autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnance ani subdodavatele řidič nemá...“. Na základě uvedeného dospěl soud k prvnímu dílčímu závěru, a sice, že první podmínka je splněna, tedy že zjištěné fyzické osoby vykonávaly práci osobně.

49. Podmínka soustavnosti jako *druhá podmínka závislé práce* je též naplněna, neboť kurýři vykonávali práci pro žalobkyni pravidelně v rádech několika po sobě jdoucích měsíců, resp. let. Ačkoliv rámcová smlouva nezavazovala kurýra k pravidelnému poskytování služeb ani k poskytování služeb v určitém rozsahu, a povinnost provést přepravu ze strany kurýra vznikla až okamžikem akceptace objednávky a uzavřením dílčí smlouvy, kurýři fakticky vykonávali práci pro žalobkyni soustavně. Za vykonanou práci prováděli kurýři fakturaci jednou měsíčně. Podle výše fakturovaných částek je zřejmé, že kurýři pracovali pravidelně, každý měsíc fakturovali částky prakticky odpovídající průměrné mzdě, v některých případech i částky násobně vyšší. Z údajů uvedených jednotlivými kurýry vyplývá, že podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj. počet vyřízených zakázek, přitom čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha a s popisem trasy je předán mobilní aplikací kurýru. Z popisu pracovního dne pak vyplývá rovněž, že po vyřízení zakázky se kurýr vrací zpět na sklad, zařadí se do fronty přidělování zakázek. Priority v přidělování zakázkových bloků jsou v závislosti na spolehlivosti kurýra a jeho hodnocení zákazníkem. Počet vyřízených zakázek si může kurýr online ověřit v aplikaci, nicméně v praxi kurýři sledovali počet vyřízených zakázek samostatně, interně, protože občas dochází k výpadku systému a počty zakázek pak nemusí odpovídat skutečnosti. Pokud jde o přestávky v práci, z výpovědi kurýra M. S. rovněž vyplývá, že čerpání přestávek, jejichž celková délka závisí na počtu naložek v aplikaci, si volí kurýr sám, překážky při vyřizování zakázek řeší kurýr s dispečinkem kontrolované osoby (tj. žalobkyně pozn. soudu) v Praze. Správní orgán I. stupně se věnoval posouzení otázky soustavného výkonu práce na straně 83 a násl. prvostupňového rozhodnutí, přičemž jej popsal ve shodě se sděleními slyšených kurýrů (ráno od 5:30 do 8:30 hod. se kurýr dostavil do skladu, vyzvedl si od technika, který má na starosti vozový park, klíče od auta, která mají jednotné firemní označení s polepem objednatel Rohlík.cz a s telefonem a platebním terminálem, přihlásil se do aplikace, a od dispečera dostal zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převzal na rampě a odvezl k zákazníkovi, pracovní den je dle nasmlouvaných naložení, 1 naložení včetně rozvozu trvá cca 3,5 hod.).
50. V posuzovaném případě tak soud shledává (na základě spisového materiálu viz výše) i druhou podmínku závislé práce za naplněnou.

51. Z výpovědi jednotlivých kurýrů vyplývá také naplnění další podmínky, tj. výkonu závislé práce, která je vykonávána jménem zaměstnavatele. V posuzovaném případě kurýři uvedli, že kurýř se u zákazníka ohlásí cca 5 minut před doručením zakázky zprávou SMS s křestním jménem kurýra a názvem on-line obchodu Rohlík. Reklamáce objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. Ačkoliv kurýři neměli podle rámcové smlouvy povinnost využívat vozidla z vozového parku žalobkyně, fakticky je využívali, přičemž uvedli, že auta mají jednotné firemní označení, polep objednatel Rohlík.CZ. Žalobkyně poskytovala kurýřům prostředky k výkonu práce, organizovala výkon jejich činnosti a vypůjčovala nástroje pro výkon práce (viz blíže výpovědi kurýrů uvedené v bodu 48. tohoto rozsudku).
52. Nejvyšší správní soud se k této podmínce vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 tak, že: „*Doplňkovým hlediskem může být i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob.*“ Městský soud dospěl k závěru, že k uvedenému došlo i v posuzovaném případě, neboť kurýři se zákazníkům ohlásili s uvedením názvu on-line obchodu Rohlík.CZ a reklamáce objednávek řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. Jak vyplývá z již výše citované judikatury, tento jednotlivý prvek sám o sobě neprokazuje, že se jedná o výkon závislé práce, avšak ve svém souhrnu, tak jak byl výkon práce popsán jednotlivými kurýři, nezanechává pochyb o tom, že kurýři vykonávali práci jménem žalobkyně. Soud dospěl proto k dalšímu dílčímu závěru, že i *třetí podmínka závislé práce* je rovněž naplněna.
53. K *naplnění čtvrté podmínky – výkon práce podle pokynů žalobkyně* (zaměstnavatele) – rovněž podle soudu došlo. Z rámcové smlouvy vyplývají konkrétní pokyny pro výkon práce kurýrů pro žalobkyni. Pokyny pro kurýry plynou zejména z čl. 5 (Doručení zásilky), jakož i čl. 7 (Práva a povinnosti smluvních stran). Podle čl. 14 rámcové smlouvy je žalobkyně oprávněna odstoupit od rámcové smlouvy nebo od jakékoli dílčí smlouvy v zákonem stanovených případech, zejména pak v případech podstatného porušení povinností kurýra stanovených v rámcové smlouvě. Za podstatné porušení povinností kurýra se považuje zejména situace, kdy kurýř opakovaně nebo trvale v rozporu s čl. 7.11 poskytuje přepravu v rozporu se standardy žalobkyně. Dodržování pokynů žalobkyně je vynucováno systémem smluvních pokut. Podle čl. 10 rámcové smlouvy v případě každého jednotlivého porušení ustanovení rámcové smlouvy či porušení standardů žalobkyně ze strany kurýra, vzniká žalobkyni právo požadovat po kurýrovi uhrazení smluvní pokuty. Systém pokut je popsán na straně 91 prvostupňového rozhodnutí. Shora uvedené povinnosti kurýrů jsou nepochybným znakem výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele. Z uvedeného vyplývá, že to byla právě žalobkyně, která dávala pokyny k práci.
54. *Pátá podmínka* úzce souvisí se čtvrtou podmínkou. Nadřízenost žalobkyně vůči zjištěným kurýřům se projevuje zejména tím, že žalobkyně určila kurýřům povinnosti, při jejichž porušení byla oprávněna odstoupit od rámcové smlouvy nebo od jakékoli dílčí smlouvy a požadovat uhrazení smluvních pokut. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že o podřízenosti kurýrů svědčí též okolnost, že při rozvozu, resp. při doručování zásilek kurýři museli dodržovat i časový rozvrh určovaný žalobkyní, a nemohli v rámci poskytování služby uplatňovat svoji volnost, jak je typické právě pro OSVČ. S vyřizováním zakázky jsou spojeny i sankce dle přehledu smluvních pokut. Srážky z dohodnutých odměn jsou např. za negativní hodnocení vyřízení zakázky zákazníkem (žádné hodnocení zákazníkem se automaticky považuje za negativní hodnocení do konce r. 2021, nyní je již bráno jako kladné hodnocení s 5 hvězdičkami). Z výpovědi svědka M. S. bylo mj. zjištěno, že priority v přidělování zakázkových bloků jsou v závislosti na spolehlivosti kurýra a jeho hodnocení zákazníkem. Dalším prvkem podřízenosti kurýrů vůči žalobkyni je i jejich osobní či hospodářská závislost na zaměstnavateli. Je-li tento prvek ve vztahu dvou subjektů naplněn, je tím vyloučena činnost odlišná od závislé práce, např. samostatná podnikatelská činnost, byť tento prvek není definičním znakem závislé práce. K uvedenému se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013-35: „*společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného*

podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“ Z fakturace kurýrů vyplývá, že rámcovou smlouvu se žalobkyní uzavřeli za účelem výdělků a práci vykonávali za finanční odměnu. Jak již uvedeno shora, kurýři každý měsíc fakturovali částky prakticky odpovídající průměrné mzdě, v některých případech i částky násobně vyšší. Většina kurýrů sdělila, že kromě žalobkyně pro další firmy obchodní činnost nevykonává. Lze tedy uzavřít, že kurýři byli ekonomicky závislí na příjmu za odvedenou práci. Pátá a poslední podmínka závislé práce je tak splněna.

55. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru shodně s žalovaným, že ve správním řízení bylo prokázáno, že činnost zjištěných kurýrů vykazovala všechny znaky závislé práce, jak je vyžaduje ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce a též judikatura Nejvyššího správního soudu. V posuzovaném případě se soud ztotožňuje s žalovaným, že rámcové smlouvy pouze zastíraly faktický stav, tedy že kurýři pro žalobkyni vykonávali závislou práci.
56. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně *v závěrečném třetím žalobním bodu*, a sice, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou řízení spočívající v odmítnutí návrhu důkazu žalobkyně.
57. Žalobkyně konkrétně namítá, že v rámci odvolacího řízení vznesla důkazní návrh v podobě závěrečné zprávy z výzkumu názorů a postojů českých kurýrů na jejich spolupráci s digitálními platformami. Soud ověřil ze správního spisu, že tuto zprávu skutečně žalobkyně připojila k podanému doplnění odvolání ze dne 2. 2. 2024. Žalobkyně výslovně nenavrhla tuto zprávu jako důkaz, leč argumentovala v podání ze dne 2. 2. 2024 právě s odkazem na tuto zprávu, že dotazování respondenti (kurýři) jsou spokojeni s flexibilitou nastavené spolupráce a svoboda živnostníka je pro ně důležitější než jistoty zaměstnaneckého poměru.
58. I když se odvolací orgán v napadeném rozhodnutí ke zprávě z výzkumu názorů výslovně nevyjádřil, soud nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť na základě tohoto důkazu (zpráva z výzkumu názorů) nemohla žalobkyně prokázat či zpochybnit skutkové závěry zjištěné v rámci provedeného správního řízení opřené především o skutečnosti a údaje, které popsali konkrétně jmenovaní kurýři na straně 15 a 16 prvostupňového rozhodnutí. Je tomu tak proto, že zpráva z výzkumu názorů nemá žádný konkrétní vztah ke spáchanému přestupku žalobkyní a provedení tohoto důkazu nemohlo žádným způsobem vnést „nové světlo“ do skutkových závěrů žalovaného, že v posuzovaném případě byl prokázán faktický stav, kdy konkrétní kurýři vykonávali pro žalobkyni závislou práci tak, jak bylo popsáno a posouzeno výše. Soud proto souhlasí se žalovaným, že shora uvedený návrh důkazu není relevantní ve vztahu k výroku o vině a trestu za projednávaný přestupek.
59. V návaznosti na výše uvedené, soud dodává, že pro řízení vedené se žalobkyní není provádění jiného dokazování třeba a ve správním spise byly shromážděny důkazní prostředky v dostatečné míře.
60. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání přestupku a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 43/2019-40). Z porovnání právní úpravy ust. § 140 odst. 4 písm. f) ZoZ vyplývá, že tomu tak není, a že se oproti prvostupňovému, jakož i napadenému rozhodnutí na sankcionování přestupku pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově

příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty.

61. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. prosince 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu